

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Míluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **J. D.**, zastoupené Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem se sídlem Litoměřice, Nerudova 22, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Liberci**, se sídlem Liberec, Rumjancevova 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 1. 2010, č. j. 59 Ca 62/2009 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2009, č. j. ZKI-O-29-388/2009 - Lg, žalovaný, podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobkyně a tím potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Ústí nad Labem ze dne 10. 4. 2009, sp. zn. OR – 287/2008-510/8.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci žalobou, který ji rozsudkem ze dne 28. 1. 2010, č. j. 59 Ca 62/2009 - 27, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností podanou prostřednictvím svého právního zástupce, v níž namítala kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.); kasační stížnost však nepodala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byla v rozsudku náležitě poučena o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu. Z obsahu soudního spisu totiž Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka byla v době vydání rozsudku krajského soudu zastoupena advokátem na základě plné moci ze dne 22. 7. 2009. Napadený rozsudek krajského soudu byl advokátovi doručován do vlastních rukou. Advokát nebyl na adrese svého sídla zastižen, proto byla písemnost dne 26. 2. 2010 uložena a adresátu byla zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Jelikož si advokát uloženu písemnost v úložní době nevyzvedl, byla dne 9. 3. 2010 vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Dále ze spisu vyplývá, že kasační stížnost byla jménem stěžovatelky k poštovní přepravě podána jejím advokátem dne 23. 3. 2010; soudu byla doručena dne 24. 3. 2010.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Problematika doručování není v s. ř. s. samostatně řešena, proto se podle ustanovení § 64 s. ř. s. přiměřeně postupuje podle právní úpravy obsažené v první a třetí části občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

Podle ustanovení § 50b o. s. ř. má-li účastník zástupce, doručuje se pouze zástupci, nestanoví-li zákon jinak. Ustanovení § 50b odst. 4 o. s. ř. stanoví případy, kdy je třeba doručovat rovněž účastníkovi. Žádná z předpokládaných situací na daný případ nedopadá. Rozsudek byl tedy správně doručován pouze právnímu zástupci stěžovatelky.

Písemné vyhotovení rozsudku se podle ustanovení § 158 odst. 2 o. s. ř. doručuje do vlastních rukou. Doručování písemností do vlastních rukou upravuje ustanovení § 49 o. s. ř., v jehož odst. 2 se stanoví, že nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Odst. 4 citovaného ustanovení pak stanoví, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.

Nejvyšší správní soud z doručky ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti právnímu zástupci stěžovatelky byl učiněn dne 26. 2. 2010 a vzhledem k tomu, že adresát nebyl v místě doručení zastížen, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. O této skutečnosti bylo právnímu zástupci zanecháno vyzvednutí s výzvou k vyzvednutí písemnosti. Jelikož písemnost nebyla v úložní době vyzvednuta, fikce doručení nastala v pondělí 8. 3. 2010, a to právě uplynutím desetidenní úložní doby, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se stěžovatel o tomto uložení nedozvěděl. Následující den, tj. 9. 3. 2010, doručující orgán vhodil písemnost do schránky právního zástupce stěžovatelky, a to zcela v souladu s ustanovením § 49 odst. 4 o. s. ř., neboť soud vhození do schránky nevyloučil.

V daném případě bylo tedy, ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s., dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti pondělí 8. 3. 2010. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že předmětná písemnost (napadený rozsudek krajského soudu) byla právnímu zástupci stěžovatelky fakticky doručena (vhozena do schránky) dne 9. 3. 2010. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pondělí 22. 3. 2010 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit. Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě až dne 23. 3. 2010, tj. jeden den po uplynutí lhůty.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl pro opožděnost postupem dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu